

Stichting Hulp Moldavië – Transnistrië

Nieuwsbrief mei 2013

RaboBank Waalre rekening: 1729.11.435
Website: www.hulp-moldavie-transnistratie.nl
ANBI: 8219.83.520

Op 17 maart was het zover: mijn eerste reis naar Transnistrië, samen met Toos en Martien. De reis verliep heel goed, ondanks de zeer korte overstaptijd van 25 minuten in Wenen. Onze koffers hadden we helemaal volgestopt met spullen die Toos het hele jaar had gekregen en verzameld: van truien, sjaals en mutsen tot speelgoed, naaigaren en verbandspullen. Ook hebben we zaaigoed voor Olympiada meegenomen. Toos had zelfs nog poot-aardappeltjes in haar jaszakken. Wij moesten onze eigen spullen meesjouwen in de handbagage, omdat er in de koffers geen plaats meer was.

Zondagmiddag kwamen wij aan in Chisinau, de hoofdstad van Moldavië, waar wij werden opgewacht door Benjamin. Hij loodste ons over de grens tussen Moldavië en Transnistrië en bracht ons naar het appartement in Tiraspol.

Maandagochtend gingen Toos, Martien en ik direct al de stad in om speelgoed en boeken te kopen voor de kinderinternaten in Bender en Glenoia. 's Middags kwam Benjamin ons weer halen om inkopen te doen voor de voedselpakketten die wij aan het eind van de week zouden gaan uitdelen. Deze inkopen brachten wij daarna naar Olympiada. Zij zou de voedselpakketten samenstellen, samen met een aantal vrouwen uit haar dorp. Ik had al veel over haar gehoord, dus ik was heel benieuwd om haar te leren kennen. Het is echt een geweldige vrouw! Zij is heel positief en zit vol humor, ondanks dat haar man Gregorie een paar jaar geleden is overleden. Zonder haar hulp zouden wij die voedselpakketten niet kunnen uitdelen. De goedheid straalt van haar af en zij heeft dan ook diepe indruk op mij gemaakt.

Dinsdags nog meer inkopen gedaan voor de internaten en snoepzakjes klaargemaakt.

Woensdag en donderdag stonden bezoeken aan deze internaten op het programma. De internaten zitten in grote, oude gebouwen, maar het viel mij op dat alles er keurig netjes uitzag en dat de directeurs de boel goed onder controle hebben. Nicolai, die wij geholpen hebben met een hartoperatie, en zijn broertje en zusje Sergei en Tika bleken tot onze verrassing weer terug te zijn in het tehuis. Vorig jaar waren ze nog terug naar huis gegaan maar helaas, dit bleek niet zo'n succes. Verder heeft Martien nog een partijtje tafeltennis gespeeld op de tafel die wij met hulp van Kiwanis Dommelland hebben kunnen kopen.

Vrijdag hebben we Jana bezocht en ook Ira met haar, naar wij dachten, 9 kinderen. Het eerste wat Ira ons vertelde was dat haar oudste zoon van 22 vorig jaar zomer is verongelukt. Het was hartverscheurend om haar verdriet te zien. Wij mochten in haar huisje binnen komen en zij heeft ons een kamertje laten zien dat helemaal volgepropt stond met stapelbedden en bedjes. Ongelooflijk zoals die mensen moeten leven. Dat kunnen wij ons helemaal niet voorstellen.

*Ira met haar twee jongste kinderen
(op de achtergrond de foto van de verongelukte zoon)*

Daarna hebben we het psychiatrisch ziekenhuis voor mannen bezocht, waar wij de nieuwe apotheek, die wij met uw hulp konden financieren, hebben bezichtigd. Het zag er heel netjes en professioneel uit. De directeur was er dan ook heel blij mee.

Zaterdag was het dan zover: we gingen samen met Benjamin en Olympiada de voedselpakketten uitdelen. Het was bijtend koud die dag. De wind sneed door je kleding heen, maar Olympiada is ontelbare keren in en uit het busje gestapt om aan de poorten de mensen te roepen, zodat wij de tas met voedsel konden overhandigen. Bij sommige mensen mochten we binnen komen en wat ik daar heb gezien heeft mij diep, tot tranen toe, geraakt. Oudere mensen, die geen kinderen hebben die voor hen zorgen, leven echt in erbarmelijke omstandigheden. Verzorgingshuizen kennen ze daar immers niet. Ook waren er verschillende gehandicapte kinderen die de hele dag maar op een bedje zitten te zitten en die helemaal geen therapeutische hulp krijgen, want die is er ook niet. Een hele belasting voor hun ouders. Dan was er nog een dochter met haar oude vader, die ons iets wilde vragen, maar ja, wij konden haar niet verstaan.

Blinde vrouw met een ontvangen voedselpakket

Zij liet ons zien dat haar vader pampers draagt. Toen begrepen wij wat zij wilde vragen. We zijn later die dag een paar pakken pampers gaan kopen. Die kosten daar ook nog 15 Euro per pak van 30 stuks en dat terwijl die mensen maar 40-45 Euro per maand pensioen krijgen!

Gelukkig is er tegenwoordig wel een jonge verpleegster die de mensen in de dorpen bezoekt. Voor haar hadden we die verbandspullen meegenomen en hebben we in Tiraspol een bloeddrukmeter en een apparaatje om het bloedsuikergehalte te meten gekocht. We hopen in de toekomst meer met haar te kunnen samenwerken.

Eén ding is zeker: onze hulp is daar echt heel hard nodig en wij rekenen dan ook op uw steun zodat wij deze hulp kunnen blijven geven.

Astrid

Voor inlichtingen kunt u terecht bij:

Toos Linsen – Rijk

E-mail: info@hulp-moldavie-transnistrie.nl

Tel. nr: 040-2214515

Martien Coolen

m.coolen33@kpnplanet.nl

040-2514044